

„Responsabilitatea politică a dramaturgului“ înseamnă slujirea marilor idei ale istoriei românești, ca latinitatea, unitatea statală etc. Ca o datorie de discipol, I. D. Sirbu a vorbit despre „Blașa și epopeea națională“. Reținem convingerea lui Nicolae Titulescu, împărtășită lui Blașa după războiul întregirii, că scriitorii români ar trebui să dea, cel puțin un secol, aproape numai drame istorice pentru educarea conștiințelor. La întrebarea „De ce scriu teatru istoric?“, Mircea Bradu a răspuns privindu-și retrospectiv activitatea, în care s-a străduit să risipească negura epocilor lui Menumot și Tepeș. Tânărul regizor Ioan Jeremia, care se gândește la o viitoare mon-

tare cu *Apus de soare*, a polemizat cu viziunile monumental-poematice ale unor mai vechi spectacole, el fiind pornit în căutarea esențelor trilogiei Mușatinilor. Istoricul de teatru Florea Irian, președintele Comitetului județean de cultură și educație socialistă Dolj, a tratat despre „Teatrul istoric pe scena Naționalului craiovean“, conchizând că săptămîna festivalului, încheiată cu apreciatul spectacol craiovean *Capul de Milnea* Gheorghiu, a dovedit, o dată mai mult, că Bănia lui Mihai este o adevărată cetate de saună a teatrului istoric românesc.

Ionuț Niculescu

BOTOȘANI:

Festivalul teatrelor din Moldova

Sub auspiciile Comitetului județean pentru cultură și educație socialistă și ale Filialei A.T.M., Teatrul din Botoșani ne-a propus, la scurt timp după desfășurarea zilelor „Mihai Eminescu“, un Festival al teatrelor din Moldova. O trecere în revistă a adus la rampa din Botoșani spectacole reprezentative cu piese din dramaturgia originală.

În programul acestei prime ediții au figurat, printre altele, *Platon* de D. Solomon — Teatrul „V. I. Popa“ din Birlad; *Acum și în cele din urmă* de Th. Mănescu — Teatrul Dramatic din Galați; *O noapte furtunoasă* de Caragiale și *Acești îngeri triști* de D. R. Popescu — Teatrul „George Bacovia“ din Bacău; *O scrisoare pierdută* de Caragiale — Teatrul Național „Vasile Alecsandri“ din Iași; *Pisica sălbatică* de Ștefan Berciu — Teatrul „Maria Filotti“ din Brăila, gazdele prezentându-se cu premiera noii piese a lui Aurel Baranga — *Viața unei femei*. Dincolo de parada acestor spectacole, festivalul a găzduit un colocviu dedicat unei teme de primă importanță: „Contribuția criticii teatrale la educarea maselor și la formarea gustului estetic al spectatorului“. Colocviul se înscrie în suita de activități teoretice, de dezbateri cu un marcat caracter profesionist și director care particularizează această din urmă stagiune. Multiple intervenții (Ileana Berlogea, Virgil Stoensescu, George Genoiu, Ion Olteanu, Lucian Valea, Constantin Paiu) au subliniat importanța unor probleme privind relația teatru-critică-public. Natalia Atanasiu a pus din nou în lumină calitatea de conștiință de sine a teatrului, a criticii, insistînd asupra funcțiilor ei de direcție, asupra obligațiilor ei în modelarea repertoriului contemporan original, în păstrarea valorilor autentice creatoare în spectacol.

Evaluarea conținutului ideologic al spectacolului a constituit nucleul comunicării lui Andrei Strihan, care a raportat actul critic la creația regizorală, subliniind, cu acest

leț, rolul criticii în delimitarea autonomiei estetice a spectacolului, mandatul ei în modelarea receptivității publicului, în sublinierea funcției de cunoaștere. Despre interacțiunea relațiilor critică-public a vorbit, pe larg, Hloria Deleanu, analizînd factorul public ca obiect și subiect al actului spectacular. S-au pus accente pe contribuția teoretică a criticii în stabilirea criteriilor axiologice, pe aportul ei formativ în educarea maselor. O contribuție substanțială a adus cuvîntul lui Constantin Măciucă, directorul Direcției instituțiilor de spectacol artistic și a artelor plastice din Consiliul Culturii și Educației Socialiste, care a trasat un tablou succint, dar exhaustiv al funcțiilor criticii dramatice. Expunerea sa a insistat asupra actului critic creator, producător de noi puncte de vedere în raport cu opera, realizate prin asimilarea esteticii marxiste și a tradiției criticii și istoriografiei noastre dramatice. Considerînd că actuala configurație a mișcării noastre teatrale va fi fixată în posteritate în funcție de consemnarea de către critica dramatică, Constantin Măciucă a atras atenția asupra primejdiei creării unor false perspective, vizînd polemic apariția unor tendințe formaliste în arta spectacolului.

Simpozionul s-a adăugat fructuos numeroaselor dezbateri din acest an teatral (amintim doar colocviul criticilor dramatici desfășurat la Bacău), demonstrînd din nou prezența activă și responsabilă a frontului criticii noastre dramatice.